

Rudá Armáda v Čisovicích v r. 1945.

Dne 11. května 1945. v dopoledních hodinách po silnici od Bratřinova přijeli první oddíly Rudé Armády na svých typických povozkách do Čisovic. Obyvatelé naší vesnice uvítali radostně tyto své osvoboditele ale nechyběli ani takoví kteří tak činili s určitými obavami. V tomto případě šlo o takové, kteří neměli právě nejisté svědomí shán světlé počinání a chování v době okupace ku svým spoluobčanům a oni se nyní báli případných represálií.

Příjezd Rudé Armády byl dosti šoukravý, nastala plná slona, nepřijemný nářezník, neoběto a to ani dva oběti, nekoť bylo nutno posádku ubytovat a zasobit. Tak mnohý kus skotu nebo vepř sehnal v kotli vojáku.

Pro vesnici jako Čisovic která žila v závětrí válek a do ní nevstoupila noha cizího vojáka téměř po celé století to byla událost významná, neuvyhlá. Pobyt vojska v úzkém soužití s civilním obyvatelstvem neobejde se nikdy bez některých svěvolností vojáku a narázi část na nepočetní, neoclotu a v loane případech na lasotu druhých. Voják který procdelal kromě a ty jsou vřayaky kromě útrapy válečné jest aniž by si ty sám uvědomoval morální narusen, on který bezpoctukráte hledel smrti ve tvár na morálka svojí a teko elape neporoumení těch, kteří sedli doma, uvitrení válečných sourelu. Civilní obyvatelstvo hlavně vesnické neuvádru muje si, že kdyby se byla válka převalila přes jejial bydliště, znamenaly by to dalek větší útraty majetkové ba možná i ne životek o útrapacl ani nemlupe. To všechno jsme mohli poclopti mi bývali vojáci z první světové války, soláři mi kteří jsme byli v Rusku a porovnatí povřeckně rdel byl soucietný poměr obyvatelstva k vojákovu. Tam obyvatelé vesnic

lečící při spojovacích cestách ale nejen v přífrontovém pásmu ale i hluboko vzadu, kdy prokazovali neustálé transporty ruských vojsk ale i transporty zraněných zajatců, přinášeli daleko větší oběti, museli mnozí slevit se světo poloali nemluvě ani o nahrnutí hladovělých a oni to po většině konali jako samozřejmost a etickou povinnost.

V tomto ohledu jest nepopiratelný rozdíl mezi výhledem kde je v lícův daleko více lidského citu a západem, kde ušlechtilý cizí pohostinství vytrídalo soubětně a nelze si napřimati, že mi jsme ne roztvářeni četlých citových oter a že za pohostinstvím ruským značně pokukujeme.

Předakážející řádky nemějí býti olapany tak, jako by naši vesnice snad nerada poslyšela pohostinství Rudé Armády. Takových případů bylo málo ale byl zde vyvířených několikiletou německou propagandou strach před Rudou Armádou, která v rozkládacích relacích zloště pověstně pluk. Horavce líčena ve světě nam nepřiznivém ba nepřátelském a v obličeji avána Stepmi lordy. Tato propaganda neúspěšně byla účinná na některé lidi kteří se dali a to hlavně o nahromaděné jmění.

S Rudou Armádou zavaly k nám nové proudy, ona přinášela k nám nové myšlenky, nové nasírání na život, jevy mnohým a snad téměř všem našim lidem zcela podkopitelné. Byla to v přirozená bezelstnost takové lidské upřímnosti, bezúskočné jednání které na sobe povídá i svoje chyby bu úmyslu tyto zakryvat. Snad to je jsou vlastnosti ruského člověka, které si dovedou podmanit a snad právě to je příčinou, že každý cizinec dleci v Rusku jest v krátké době rusifikován a každá Ruska jednou viděl je jako by jim ohoulen a nikdy nezapomene. Nedozírné dávaty této země dávají člověku pocit bezpečnosti, rozletu a utváří volkovost, myšlenek a jednání.

Rudoarmejci byli ubytováni po domácnostech a v lících okolo vesnic. V bazantních u vyhodování taková sívis Kubánských kozáků. Koně v volně páli po okolních lukách a už úplně i uroda ne police si nabíledni. Čtyři z rudoarmejců našli v Litovici své hroby a poctování dva u čirošského nádraží a dva v zahradě Charitě na Brnoze. V roce 1946. byli z hrobů vyjmuty a převezeny do hřbitvu na Křibitov.

Těch nedávno vesnice měla sumem měkké ruské řeči a dumami, tankami i bohatyroské písně táhly se poavěrní krajinou. Kar mohli tušiti, že právě okolo Prahy bude míttem kde skonci tážení sovětských vojsk, poskání etapa daleké, svízelné, heroické cesty od hráků dolhy až ku hrákům blitavy. Dvě slovanské řeky stály se tak symbolem radějenného sbratření slovanských kmenů obyvajících rozsáhlé prostory mezi řekami toky. Splnila se dávná tuška Ceclů a je to tak správně neboť jedno jsme.

Tak matičerně byly nářky některých vesničianů pro nějaký odrůný strom na zahradě, porvalený ploz a podobné malschosti které k daji snadno nahraditi proto obětím tolika mladých lidských životůch ne této daleké cesty a také pro naši národní a sociální osvobození. Ale i hmotné strážky chyvatis byly naší vládou uhrzeny a Rudá Armáda před svým odleodem nahradila rovněž slody ne obilí a kulturách.

Po měněním pobytu spouští Rudá Armáda Litovici a nastupuje zpáteční cestu do vátlov zpusťovněl domova. Válka wál pro mnohé ani této světě nekončila a světě mnohý z nich našel světě smrti ne dalekém výhledě kde odebřavali se porleání fáse této kroeni války proti japonským vetřelcům.

Uběhlo od té doby deset let. V naší obci během této doby udály se hluboké změny ve všech směrech vesnického života. Vesnice jde novou cestou, cestou rovnoprávnosti, lidskosti, oprostěna od dřívějšího egoismu a mamonářství které zde bývalo typické a věčné.

Společná práce v jednotných zemědělských družstvech sblížila více lidí, oni se navzájem lépe poznali a padly překážky, které je dříve majetkové rozdílovosti a nemožnosti vzájemné porozumění a pochopení drak draka.

Ti dříve privilegovaní, nemístně hrábí na svůj majetek, stvorali poměrně klu se své domýšlivosti a splyvali tak nějak neporozrované s tou dle jich méněmi nižší vrstvou vesnice. Padla všemoloucnost dřívějších t. v. chleboďárců, řízených těch šéfů v závodích a úřadech kterým na jich místa pomohla profacke a uplatky a udělala z nich boůstov a domýšlivce kteří vládli neomezeně a nerozporované nad podřízenou jim masou.

Průmysl náš svou orientací na výeloa zajistil si obkýtí a tím i práci pro všechny občany našeho státu. Nemí již noreměňmaných ani šetráků, emicla nekající otroka poniženost a roste nová generace poctivá a sebedůvěrná. Tento pokrok jde dále a nelze jej zastavit a kdo by jej snad ještě popíral je zatrpělý zastalec který bude vždycky ohřívati svoji polivěšku osobního zájmu.

Stáváme se tak nějak více lidmi, přetáváme přivratí nejen své spoluočány ale i národy. Bylo i v nás aniž simo si to uvědomovali peřiváno semé racionmu a nám zdálo se asi jít a apněti národy jako-by méněcenné a nekulturní. Nařarající doba však nám stále více ukazuje a přisvědčuje nás, vlivem křisřko poznání a styku s těmito národy o opaku našeho minulého naurání a mi přičlácíme k poznání, že není ani vyšších ani nižších národů. Jsme všichni rovni si lidé a byli byelom i dobří každý nás clamťrost a panovačnosť kapitálu nestřala na vzájem proti sobě.

Toto naše nové myšlení jest v důsledku naší orientace na výeloa, která nám umožnila přátelské styky s dříve nám málo známými národy, které nám dříve kapitálistický svět ličil jako otrocky aby mohli opravedlniti vykorisťování a nelidské nakládání s těmito národy.

To jsou hlady, kterých by nebylo, nebýti přičlodu Rudé Armády k nám.

Да здравствует
дружба

СССР - ЧСР.

Аť žije věčná
дружба

СССР - ЧСР.